

Het kleine manifest

In onze maatschappij lijken de kansen voor het grijpen
Dus als je ze niet grijpt, of je raakt ze weer kwijt, is er dan iets mis met je?
Wat als we plotseling struikelen in de race. Wie helpt je overeind?
En hoe wordt er dan naar je gekeken. Is het struikelen je eigen schuld?
En zo wel, had het jou niet kunnen overkomen?
In onze maatschappij lijken alle mensen gelijk te zijn geboren
Lijken we allemaal aan dezelfde startstreep te staan
Lijken we elkaar in de ogen aan te kijken
Lijken.

Maar armoede betekent ongelijkwaardigheid
Armoede is een ongrijpbare, onzichtbare sluipschutter
Armoede wordt in stand gehouden door onszelf, door hoe we elkaar zien.
Door hoe we met elkaar omgaan.
Armoede kan in je hart gaan zitten en generatie op generatie, en dossier op dossier worden overgedragen.
Armoede is niet alleen maar te weinig middelen hebben om rond te komen,
armoede betekent in een andere schaal te worden ingedeeld in de maatschappij. Niet meer mee te doen. Een onuitwisbare stempel.

Wij willen strijden tegen het systeem dat dit monster in stand houdt.
Tegen alle intimiderende, mensenwaardige blikken
Tegen het zogenaamde idee dat de mens maakbaar is.
En dat het leven zeker is.
Tegen dat je je moet schamen als je een keer struikelt
We willen strijden *voor* mensen.
Ervoor zorgen dat we elkaar als mensen blijven zien
Ons in elkaar kunnen blijven inleven.
Laten we verder kijken dan onze functie of taak
Laten we elkaar opzoeken. Met elkaar, voor elkaar zorgen.
Laten we elkaar weer in de ogen kijken
Op gelijke hoogte
Oog in oog.